

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **JUDr. Ing. J. P.**, proti žalovanému: **policejní prezident Policie České republiky**, se sídlem Policejní prezidium ČR, Strojnická 27, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2013, č. j. PPR-1477-6/ČJ-2013-990131, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 5. 2014, č. j. 57 A 51/2013 - 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 29. 9. 2011 bylo vydáno rozhodnutí ve věcech služebního poměru, kterým byl žalobce dne 30. 9. 2011 vyjmut podle § 34 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, (dále jen „zákon o služebním poměru“) ze zálohy pro přechodně nezařazené a dne 1. 10. 2011 ustanoven podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru na služební místo vrchní komisař Krajského ředitelství Policie (dále jen „KŘP“) Plzeňského kraje, náměstek ředitele krajského ředitelství pro vnější službu, odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál s místem služebního působení v

Plzni, a zároveň mu byl přiznán osobní příplatek podle § 122 zákona o služebním poměru ve výši 3.000 Kč.

[2] Z důvodu rušení některých služebních míst na KŘP Plzeňského kraje v Plzni podal žalobce dne 29. 10. 2012 žádost (datovanou dnem 24. 10. 2012) o převedení na jiné služební místo ve stejné služební hodnosti podle § 25 odst. 4 zákona o služebním poměru, organizační jednotku, odbor hospodářské kriminality služby kriminální policie a vyšetřování útvaru KŘP Plzeňského kraje s místem služebního působení v Plzni (místo, kde byl v minulosti služebně zařazen - ve funkci vedoucího odboru hospodářské kriminality Plzeňského a Karlovarského kraje, kde mu byl dne 31. 12. 2010 přiznán osobní příplatek ve výši 6.000 Kč). V požadovaném zařazení žalobce uvedl osobní příplatek podle § 122 zákona o služebním poměru: 6.000 Kč.

[3] Rozhodnutím ředitele KŘP Plzeňského kraje (dále jen „prvoinstanční orgán“) ve věcech služebního poměru ze dne 17. 12. 2012, č. j. 3759/2012 byl dne 31. 12. 2012 žalobce odvolán podle § 25 odst. 4 zákona o služebním poměru ze služebního místa vrchní komisař KŘP Plzeňského kraje, náměstek ředitele krajského ředitele pro vnější službu, odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, a dnem 1. 1. 2013 ustanoven podle § 20 odst. 3 písm. a) zákona o služebním poměru na služební místo vrchní komisař KŘP Plzeňského kraje, náměstek ředitele krajského ředitelství pro službu kriminální policie a vyšetřování, odbor hospodářské kriminality s místem služebního působení v Plzni. Současně mu byla podle § 117 zákona o služebním poměru započtena doba praxe v rozsahu 25 let a 122 dnů a nebyl přiznán podle § 122 zákona o služebním poměru osobní příplatek.

[4] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce podle § 190 odst. 1 zákona o služebním poměru odvolání. Policejní prezident rozhodnutím ze dne 5. 4. 2013, č. j. PPR-1477/ČJ 2013-990131, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí prvoinstančního orgánu potvrdil.

[5] Žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2013, č. j. PPR-1477-6/ČJ-2013-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[6] Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného (potvrzujícími názor prvoinstančního orgánu), že osobní příplatek není možno přiznat, neboť popis služební činnosti na novém služebním místě je zcela odlišný od jeho původního popisu služebních činností, které žalobce vykonával do 31. 12. 2012 a není proto možné vycházet ze závěru, že výkon služby na novém služebním místě bude žalobcem od prvopočátku plněn v mimořádném rozsahu a kvalitě, jak vyžaduje ustanovení § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobce naopak uvedl, že mu byla ke dni 1. 10. 2011 započítaná praxe v rozsahu 24 let a 30 dnů, kterou získal působením na pracovištích, kde se zabýval vyšetřováním, a to ve funkcích vyšetřovatele Městského úřadu vyšetřování v Plzni, vyšetřovatele Odboru hospodářské kriminality krajského úřadu vyšetřování v Plzni, zástupce vedoucího Odboru hospodářské kriminality krajského úřadu vyšetřování v Plzni, dále také vedoucí jednoho z oddělení služby kriminální policie a vyšetřování, tehdy Západočeského kraje, či vedoucí Odboru hospodářské kriminality služby kriminální policie a vyšetřování Západočeského kraje v Plzni (kde mu byl přiznán osobní příplatek ve výši 6.000 Kč). Žalovaný a prvoinstanční orgán vycházejí z domněnky, že žalobce po více jak dvacetileté praxi při vyšetřování

pokračování

hospodářské trestné činnosti nebude plnit výkon služby v mimořádném rozsahu a kvalitě ve smyslu ustanovení § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Jelikož ustanovení § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru stanoví, že rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku musí být písemně odůvodněno, měl žalovaný, resp. prvoinstanční orgán, který žalobci osobní příplatek nepřiznal, o odejmutí osobního příplatku vydat odůvodněné rozhodnutí. O odejmutí osobního příplatku tak bylo rozhodnuto v rozporu se zákonem o služebním poměru. Ze soudní praxe plyne, že nenároková složka platu se může stát nárokovou, neboť osobní příplatek jako nenároková složka platu se v důsledku rozhodnutí zaměstnavatele o jeho přiznání a výši stává složkou nárokovou.

[7] Krajský soud vycházel ze skutečnosti, že prvoinstanční orgán svým rozhodnutím ze dne 29. 9. 2011, č. j. 6234/2011, žalobci přiznal osobní příplatek podle § 122 zákona o služebním poměru ve výši 3.000 Kč. Pokud tedy chtěl přiznaný osobní příplatek následně odejmout, bylo jeho povinností, v souladu s ustanovením § 122 odst. 1 věta druhá zákona o služebním poměru, o odejmutí osobního příplatku rozhodnout. Takový výrok však prvoinstančního rozhodnutí neobsahuje. Podle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru lze osobním příplatkem ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Z toho krajský soud vyvozuje, že „osobním příplatkem je oceňován „výkon služby“ v mimořádné kvalitě nebo rozsahu nikoli „výkon služebního místa“ v této kvalitě a rozsahu. Co je nutné rozumět pod pojmem „výkon služby“ pak vymezuje ustanovení § 1 odst. 4 zákona o služebním poměru. Z tohoto důvodu je nutné dospět k závěru, že toliko změna služebního místa nemůže mít sama o sobě vliv na přiznanou výši osobního příplatku. „Výkon služby“ je pojmem nadřazeným pojmu „výkon služebního místa“, tj. pojmu definovanému v ustanovení § 19 odst. 1 zákona o služebním poměru. Změnou služebního místa tak bez dalšího nedochází ke změně kvality nebo rozsahu výkonu služby. Je-li příslušník v souvislosti s přiznaným osobním ohodnocením kvalifikován jako osoba vykonávající službu v mimořádné kvalitě nebo rozsahu, nepřestává takovou osobou být toliko z toho důvodu, že je ustanoven na jiné služební místo“. Ke stejnému závěru dospěl krajský soud i na základě systematiky zákona o služebním poměru. Změny služebního poměru jsou uvedeny v části druhé hlavy II zákona o služebním poměru, zatímco služební příjem a odměna za služební pohotovost až v části osmé téhož zákona. „Z žádného ustanovení zákona o služebním poměru přitom nevyplývá, že by v případě odvolání příslušníka z dosavadního služebního místa a jeho ustanovení na jiné služební místo automaticky ze zákona docházelo k odnětí již přiznané výše osobního příplatku.“ Zákon o služebním poměru vychází z kontinuity přiznané výše osobního příplatku. Pokud by chtěl správní orgán v souvislosti se změnou služebního místa změnit výši osobního příplatku, nemohl by vycházet toliko z kritéria „prosté odlišnosti popisu služebních činností na původním a novém služebním místě“, ale musel by učinit závěr, že výkon služby na jiném služebním místě již nebude umožňovat „výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu“, resp. v takové kvalitě nebo rozsahu jako na dosavadním služebním místě. V této souvislosti odkázal krajský soud na ustanovení § 112 odst. 3 věta druhá zákona o služebním poměru, z něhož vyvodil, že pokud by s novým služebním místem byla spojena služba „jiné nebo nesrovnatelné složitosti, jiné odpovědnosti a namáhavosti, vykonávaná v jiných nebo nesrovnatelných podmínkách služby, při jiných nebo nesrovnatelných schopnostech a způsobilosti k výkonu služby, při jiné nebo nesrovnatelné služební výkonnosti a možných výsledcích ve výkonu služby“, bylo by možné uvažovat o změně výše přiznaného osobního příplatku. O tom však správní orgány vůbec neuvažovaly. Krajský soud dále poukázal na

skutečnost, že žalobce byl odvolán ze služebního místa „*vrchní komisař*“ a ustanoven do služebního místa „*vrchní komisař*“, vždy v pozici „*náměstek ředitele KŘ*“, a to pouze s tím rozdílem, že v dosavadním postavení „*pro VS, Odbor služby pro zbraně a bezp. materiál*“ a v novém postavení „*pro SKPV, Odbor hospodářské kriminality*“. Proč by nové služební místo mělo být natolik odlišné (viz úvaha ve smyslu § 112 odst. 3 zákona o služebním poměru), není z ničeho zřejmé. Krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost a další podání účastníků řízení

[8] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek krajského soudu, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 5. 4. 2013 z výše nastíněných důvodů. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[9] Dle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil právní otázky, když se domnívá, že stěžovatel měl ve smyslu § 122 zákona o služebním poměru rozhodnout o odejmutí osobního příplatku 3.000 Kč, který byl žalobci přiznán rozhodnutím ze dne 29. 9. 2011, č. j. 6234/2011. Žalobce byl ustanoven na nové služební místo dle § 20 odst. 3 písm. a) zákona o služebním poměru a byl mu současně tímto rozhodnutím určen základní tarif platu a zvláštní příplatek, ostatní složky služebního platu mu nebyly určeny, resp. byly určeny ve výši 0 Kč (včetně osobního příplatku). Osobní příplatek je nenárokovou složkou platu a jeho přiznání je navázáno na mimořádnou kvalitu či rozsah výkonu služby, přičemž má umožnit služebnímu funkcionáři ocenit individuální výsledky služební činnosti jednotlivých příslušníků. V daném případě se nejednalo o odebrání osobního příplatku, ale o stanovení osobního příplatku na novém místě. K názoru soudu o kontinuitě přiznané výše osobního příplatku stěžovatel namítá, že služební funkcionář rozhodující o ustanovení na nové místo by tím byl vázán okolnostmi, jež mu nejsou známy, neboť o ustanovení na volné služební místo často rozhoduje jiný správní orgán, či dokonce jiný bezpečnostní sbor. Zde stěžovatel odkázal na Komentář k zákonu o služebním poměru od P. Tomka, dle kterého by měl být příslušníkovi přiznán osobní příplatek, teprve až prokáže, že službu vykonává v mimořádné kvalitě či rozsahu i na novém místě.

[10] Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem také co do výkladu pojmů „výkon služby“ a „výkon služebního místa“. Tyto pojmy nelze dle stěžovatele srovnávat, ani podřazovat jeden druhému. Služba je vždy vykonávána na konkrétním služebním místě. V dané věci není podstatná ani skutečnost, že jak původní tak nové služební místo žalobce je označeno jako „vrchní komisař“. Podstatné je, že je jedná o služební místa u rozdílných organizačních jednotek s rozdílným předmětem činnosti. Všechna služební místa jsou v jedné služební hodnosti označována stejně, ačkoliv se vykonávané činnosti v jedné služební hodnosti svojí náplní často výrazně liší. Ustanovením na nové služební místo se změnilo některé prvky žalobcova služebního poměru, včetně osobního příplatku, přičemž kvalitu a rozsah výkonu služby na tomto novém místě nelze předem předvídat.

pokračování

[11] Žalobce ke kasační stížnosti uvedl, že u Policie České republiky působil v různých funkcích, avšak vždy v oblasti vyšetřování hospodářské trestné činnosti, přičemž poukázal na skutečnost, že v průběžném hodnocení pracovního výkonu za období od 1. 1. 2012 do 28. 12. 2012 konstatoval příslušný funkcionář, že žalobce „dosahuje velmi dobrých výsledků“. Žalobce nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že názor krajského soudu fakticky váže služebního funkcionáře při rozhodování o ustanovení na nové služební místo okolnostmi předchozího výkonu služby příslušníka, které mu nejsou známy. Jednalo se totiž o odebrání osobního příplatku, kdy služební funkcionář rozhodl v rozporu s ustanovením § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru, přičemž mu byly dobře známy okolnosti předchozího výkonu služby žalobce. O ustanovení na služební místo tudíž nerozhodoval jiný správní orgán či orgán jiného bezpečnostního sboru, ale služební funkcionář, který žalobce dobře znal. Jestliže žalovaný uvádí, že podstatný pro posouzení daného případu je fakt, že se jedná o rozdílné organizační jednotky s rozdílným předmětem činnosti, žalobce tomu sice přisvědčuje, avšak nesouhlasí, že by na nové organizační jednotce nikdy nepracoval, neboť zde působil v období před 1. 10. 2011. Závěrem žalobce poukázal na praxi u Policie České republiky, kdy se nikdy nestalo, že by v případě ustanovení příslušníka na služební místo s vyšší služební hodností nebyl zároveň přiznán osobní příplatek.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

[13] Kasační stížnost žalovaného **není** důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že pro posouzení daného případu je rozhodující, zda v případě ustanovení příslušníka na nové služební místo dle § 20 zákona o služebním poměru trvá nárok na již přiznaný osobní příplatek podle § 122 téhož zákona, resp. zda příslušný funkcionář musí ve smyslu § 122 odst. 1 věta druhá rozhodnout o změně či odejmutí osobního příplatku, pokud při ustanovení příslušníka na nové služební místo neurčí příslušníkovi zároveň osobní příplatek minimálně ve stejné výši, v jaké mu byl přiznán dřívějším rozhodnutím, nebo zda nárok na již přiznaný osobní příplatek ustanovením na nové služební místo zaniká a příslušný funkcionář určí složky služebního příjmu (včetně osobního příplatku) bez návaznosti na dosavadní rozhodnutí týkající se služebního příjmu konkrétního příslušníka. Nejvyšší správní soud v této otázce sdílí názor krajského soudu, a neshledal proto námitky žalovaného důvodnými.

[15] Zdejší soud připomíná, že s účinností zákona o služebním poměru došlo ke zpřísnění režimu služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů, což mělo být vyváжено zejména větší mírou jistoty jejich postavení a jejich odpovídajícím finančním ohodnocením. Ačkoliv tato rovnováha byla narušena četnými novelami zákona (srov.

TOMEK, P. *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem k 1. 7. 2012*. Vyd. 2. Olomouc: ANAG, 2012. 671 s. ISBN 978-80-7263-752-2. S. 12), je třeba při výkladu jeho ustanovení dbát mimo jiné i smyslu a účelu, na kterých byl zákon o služebním poměru vystavěn. Služební poměr je veřejnoprávní paralelou k soukromoprávnímu pracovnímu poměru, která je však charakteristická potlačením rovnosti subjektů ve prospěch nadřízenosti státní moci a převažující kogentní úpravou. Tím se od klasického pracovního poměru zásadně odlišuje a stává se speciálním státně zaměstnaneckým poměrem, jenž vyžaduje zcela specifická pravidla. Nerovné postavení subjektů v rámci služebního poměru a přísnou kogentní úpravu, jež téměř vylučuje vyjednávání ze strany příslušníků, je třeba vyvažovat stabilizací jejich platových nároků a formalizovaným rozhodováním (nejen o těchto nárocích), které zajišťuje „férové“ uplatňování státní moci vůči svým zaměstnancům. Nejvyšší správní soud tak nemohl přisvědčit žalovanému a přijmout závěr, že při ustanovení příslušníka na nové služební místo nárok na dříve přiznaný osobní příplatek zaniká bez dalšího a o jednotlivých složkách platu rozhoduje služební funkcionář nově, tedy nezávisle na dosavadním výkonu služby, přičemž o odejmutí či změně dříve přiznaného osobního příplatku nemusí být rozhodnuto. Takový názor je v rozporu s pojetím služebního poměru a koncepcí zákona o služebním poměru.

[16] V daném případě není pochyb o tom, že služební poměr žalobce při odvolání z předchozího služebního místa a jmenování na nové služební místo, nezanikl a nadále trvá. Změnily se jen některé jeho prvky, jak shodně uvádí také stěžovatel. Dle stěžovatele se však zároveň změnil, resp. zanikl i nárok na osobní příplatek žalobce. Tomu však zdejší soud nemůže přisvědčit. Jak uvedl krajský soud, zákon nestanoví, že by s ustanovením na nové služební místo zanikl nárok na přiznaný osobní příplatek. Naopak z kontinuity služebního poměru vyplývá kontinuita osobního příplatku. V daném případě došlo totiž v rámci trvajících služebního poměru žalobce k převedení na jiné služební místo (dle § 25 odst. 4 ve spojení s § 20 odst. 3 písm. a) zákona o služebním poměru), avšak při současném zachování práv vyplývajících z dosavadního služebního poměru. Dle Nejvyššího správního soudu tak *ex lege* dochází toliko ke změně služebního místa ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o služebním poměru, které *vyjadřuje organizační a právní postavení příslušníka v bezpečnostním sboru, jenž je charakterizováno zejména systemizovanou služební hodností, stupněm vzdělání, oborem nebo zaměřením vzdělání, dalším odborným požadavkem, základním tarifem, náplní služební činnosti, rozsahem oprávnění a povinnostmi příslušníka*. Mění se tedy zejména tyto prvky služebního poměru a ostatní práva a povinnosti z něj vyplývající zůstávají zachována (pokud z povahy věci nesouvisí s charakteristikou služebního místa). Zákon s charakteristikou služebního místa výslovně spojuje pouze základní tarif služebního platu. Pokud by bylo úmyslem zákonodárce vázat všechny složky platu, včetně osobního příplatku, na služební místo příslušníka, pak by to bylo výslovně uvedeno v citovaném ustanovení § 19 odst. 1 služebního zákona. Tak tomu však není a je zřejmé, že s konkrétním služebním místem je spojena pouze výše základního tarifu, nikoliv ostatní složky platu. Nárok žalobce na osobní příplatek proto nezanikl spolu s ustanovením na nové služební místo. A to i navzdory tvrzení žalovaného, že se jedná o nenárokovou složku platu.

[17] Dle ustálené judikatury správních soudů na osobní příplatek není nárok, dokud není příslušníku rozhodnutím přiznán. Zdejší soud již například v rozsudku ze dne 29. 6.

pokračování

2007, č. j. 4 As 84/2006 – 62, vyslovil, že „po takovém rozhodnutí (kdy a zda je učiní, záleží jen na úvaze zaměstnavatele) se povaha tohoto nároku mění, neboť jsou splněny všechny podmínky pro poskytnutí této složky platu a zaměstnavatel je povinen takovýto nárok (složku platu) zaměstnanci poskytnout. Fakultativní složka platu se tedy v důsledku rozhodnutí zaměstnavatele o jejím přiznání stává složkou platu nárokovou (obligatorní) a takto vzniklý nárok na plat (část platu) lze následně zcela nebo zčásti zrušit (odebrat, odejmout), jen jestliže to umožňuje příslušný právní předpis a pouze budou-li splněny podmínky v něm stanovené“. Nárok na osobní příplatek tedy po přiznání existuje a zaniknout může buď skončením služebního poměru, nebo na základě odůvodněného rozhodnutí ve smyslu § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Jelikož nárok trvá, musel o jeho odejmutí prvoinstanční správní orgán rozhodnout a toto rozhodnutí náležitě odůvodnit, jak shodně uvedl také krajský soud. Tento závěr vyplývá také ze základních myšlenek, na nichž je zákon o služebním poměru vystavěn, jak byly nastíněny výše.

[18] Nejvyšší správní soud sdílí názor krajského soudu, že v daném případě správní orgány pochybily, když o odejmutí osobního příplatku „rozhodly“ v rozporu se zákonem. Důvodem pro jeho odejmutí (či změnu) přitom mohou být toliko důvody, jež zákon předpokládá pro jeho přiznání, tedy *výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu*. Zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 1 As 34/2014 – 54, judikoval, že „osobní příplatek může být přiznáván, měněn či odnímán pouze na základě kvality či rozsahu výkonu služby. Nedodržení těchto zákonných kritérií přitom nelze odůvodnit nedostatkem finančních prostředků na mzdové výdaje“. Stejně tak nemůže být jeho odejmutí odůvodněno prostou změnou služebního místa. Nejvyšší správní soud přitom nevylučuje, že za určitých okolností by změna služebního místa mohla vést k oprávněnému odejmutí osobního příplatku, avšak ne bez dalšího. Zde je velmi přiléhavá argumentace krajského soudu, že rozhodnutí o změně osobního příplatku v důsledku převedení příslušníka na nové služební místo by bylo zcela legitimní, pokud by s novým služebním místem byla spojena služba jiné nebo nesrovnatelné složitosti, jiné odpovědnosti a namáhavosti, vykonávaná v jiných nebo nesrovnatelných podmínkách služby, při jiných nebo nesrovnatelných schopnostech a způsobilosti k výkonu služby, při jiné nebo nesrovnatelné služební výkonnosti a možných výsledcích ve výkonu služby. Takové rozhodnutí by však muselo být náležitě odůvodněno. Ve svém rozsudku ze dne 26. 8. 2009, č. j. 3 Ads 86/2008 – 80 zdejší soud uvedl, že „[v] odůvodnění rozhodnutí o osobním příplatku musí služební funkcionář uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Je nezbytné, aby rozhodnutí vycházelo z prokazatelných důkazních prostředků, které přesvědčují nejen adresáta rozhodnutí, ale i odvolací orgán o věcné správnosti změny osobního příplatku. To platí nejen o situaci, kdy je osobní příplatek odnímán nebo snižován, ale i o situaci, kdy je osobní příplatek rozhodnutím přiznáván nebo zvyšován. I když to zákon výslovně nestanoví, o změně osobního příplatku (zvýšení, snížení nebo odejmutí) příslušníka rozhoduje služební funkcionář v závislosti na plnění podmínek stanovených pro jeho přiznání.“ I kdyby zdejší soud přisvědčil stěžovateli, že v daném případě lze výrok o odejmutí osobního příplatku (či přiznání ve výši 0 Kč), konkludentně vyvodit z toho, že žalobci nebyl spolu s rozhodnutím o ustanovení na nové služební místo osobní příplatek určen, obě rozhodnutí nemohou obstát (jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak prvoinstanční rozhodnutí), neboť za dostačující a zákonné odůvodnění nelze považovat holé konstatování, že „[o]sobní příplatek není možno přiznat, neboť popis služební činnosti na systemizovaném služebním místě, na které je jmenovaný tímto

rozhodnutím ve věcech služebního poměru v souladu s ustanovením § 25 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru ustanoven, je zcela odlišný od jeho původního popisu služebních činností, které jmenovaný vykonával do 31. 12. 2012. V daném případě není dostatečně odůvodněn závěr, že výkon služby na novém služebním místě bude jmenovaný od prvopočátku plněn v mimořádném rozsahu a kvalitě, tak, jak vyžaduje ustanovení § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru“ (prvoinstanční rozhodnutí), či že „[s]lužební funkcionář nemůže předem předpokládat, jak bude odvolatel plnit služební úkoly odlišné od těch, které plnil do převezení na jiné služební místo. Osobní příplatek by měl být dle služebního zákona přiznán, až bude prokázáno, že je služba vykonávána v mimořádné kvalitě nebo v mimořádném rozsahu i na tomto novém místě“ (napadené rozhodnutí žalovaného). Za těchto podmínek nezbylo krajskému soudu, než napadené rozhodnutí zrušit, přičemž tento názor sdílí také Nejvyšší správní soud.

[19] Zdejší soud nemůže přisvědčit ani námitkám stěžovatele, že v dané věci není relevantní, že původní i nové služební místo jsou označena jako „vrchní komisař“ a naopak je podstatné, že se jedná o služební místa u rozdílných organizačních jednotek s rozdílným předmětem činnosti, kdy všechna služební místa v jedné služební hodnosti jsou označována stejně, ačkoliv se vykonávané činnosti v jedné služební hodnosti svojí náplní často výrazně liší. Tvrdí-li stěžovatel, že kvalita výkonu služby na tomto novém místě nemůže být předem předvídána, pak by ji nemohl předvídat ani v tom smyslu, že výkon služby příslušníkem, který ji dosud vykonával v mimořádné kvalitě, na novém místě již mimořádně kvalitní nebude. To i navzdory skutečnosti, že konkrétní činnosti se oproti předchozímu služebnímu místu liší. Relevantní je podle Nejvyššího správního soudu fakt, že ačkoliv „hodnostní“ označení služebních míst nekoresponduje se skutečným obsahem činností vykonávaných na stejném služebním místě u různých organizačních složek bezpečnostních sborů, toto označení vyjadřuje shodně pro všechna stejně označená služební místa, jaký stupeň vzdělání a délka praxe jsou pro služební místo vyžadovány, a nutně představuje také míru odpovědnosti a náročnosti výkonu služby na tomto služebním místě. Právě nároky kladené na označené služební místo považuje zdejší soud za relevantní pro úvahy, zda bude příslušník schopen vykonávat službu na novém místě stejně kvalitně jako na předchozím. Nejvyšší správní soud tudíž nepovažuje za případný ani argument, že osobní příplatek na novém služebním místě má být přiznán až v závislosti na prokázání mimořádně kvalitně vykonávané služby i na tomto místě, jak se domnívá také JUDr. Petr Tomek (opět *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem k 1. 7. 2012*, S. 356), na což upozornil i stěžovatel. Uvedená domněnka je konečně i uvedeným autorem korigována, neboť by v některých případech, např. při „přecházení z řízeného služebního místa na služební místo vedoucího pracovníka“ mohla vést k demotivaci změny služebního místa vůbec, bez ohledu na rozpor s výše uvedenou kontinuitou nároku na osobní příplatek vyplývající z trvání služebního poměru. Nadto zdejší soud upozorňuje na skutečnost, že praxe správních orgánů je zjevně v rozporu s nyní žalovaným zastávaným názorem. Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2011, č. j. 6234/2011, kterým byl žalobce vyjmut ze zálohy pro přechodně nezařazené a ustanoven na nové služební místo, byl žalobci zároveň přiznán osobní příplatek ve výši 3.000 Kč, aniž by bylo požadováno prokázání výkonu služby v mimořádné kvalitě (či rozsahu) i na tomto novém služebním místě. Námitky stěžovatele jsou tudíž nepřipadné.

pokračování

[20] Proti uvedenému neobstojí ani argumentace, že v důsledku trvání nároku na osobní příplatek je služební funkcionář rozhodující o ustanovení na nové místo vázán okolnostmi, jež mu nejsou známy, neboť o ustanovení na volné služební místo často rozhoduje jiný správní orgán, či dokonce jiný bezpečnostní sbor. Předně zdejší soud konstatuje, že výše přiznaného osobního příplatku není zákonným kritériem pro výběr příslušníka při obsazování služebního místa a přihlížení k této skutečnosti je tudíž nežádoucí. Nadto nedochází ani ke zmaření účelu osobního příplatku, který má služebnímu funkcionáři umožnit ocenit individuální výsledky služební činnosti jednotlivých příslušníků. Individuální finanční ohodnocení nespočívá pouze v pozitivním ocenění, ale může se projevit také odebráním přiznaného osobního příplatku příslušníku, který neproказuje vyšší než standardní výkonnost. V zásadě je tedy žádoucí předpokládat, že pokud již příslušník dosáhl nadprůměrných výsledků, nebude mu v tom bránit ani změna služebního místa. Pokud následně uvedené předpoklady nenaplní, může služební funkcionář přistoupit k „finančnímu ohodnocení“ a osobní příplatek snížit či odejmout. Tento přístup je nutno shledat správným také s ohledem na potřebu chránit slabší stranu služebního poměru, neboť pro případ automatického zániku nároku na osobní příplatek s nástupem na jiné služební místo nemůže příslušník ze své pozice ovlivnit, za jak dlouho a zda vůbec mu služební funkcionář osobní příplatek opět přizná. Jak bylo již nastíněno, do okamžiku přiznání osobního příplatku neexistuje nárok na jeho přiznání, a závisí tak zcela na služebním funkcionáři vystupujícím z pozice státní moci, zda bude toto ohodnocení příslušníku vůbec přiznáno. S ohledem na uvedenou možnost rozhodnout o odejmutí či snížení osobního příplatku ze strany služebního funkcionáře nelze žalovaným zvolené řešení považovat za spravedlivé.

[21] Nad rámec vysloveného Nejvyšší správní soud podotýká, že v daném případě u žalobce bylo oprávněné předpokládat výkon služby v mimořádné kvalitě také na novém služebním místě, neboť rozhodnutím 28. 5. 2013, č. j. 100/2013, byl žalobci ke dni 1. 6. 2013 osobní příplatek ve výši 3.000 Kč měsíčně opět přiznán.

[22] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v důsledku trvání služebního poměru zůstává zachován také nárok na dříve přiznaný osobní příplatek, a na novém služebním místě proto musí být řádně a přezkoumatelně rozhodnuto o jeho snížení či odejmutí, pokud služební funkcionář nehodlá ustanovenému příslušníku určit osobní příplatek ve stejné výši, jaký pro něj byl přiznán dřívějším rozhodnutím.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalobci pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu